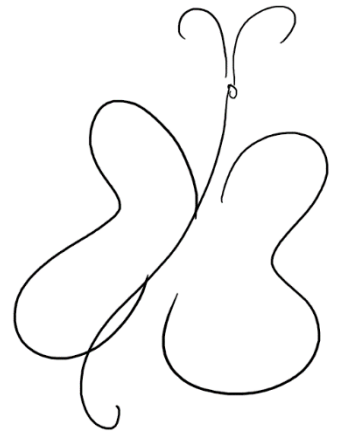
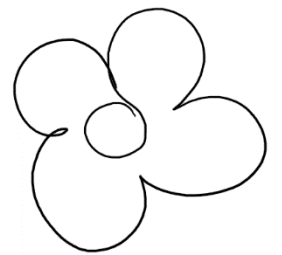

Povestiri
Transparente

Povestiri
Transparente

Povestiri
Transparente

Povestiri Transparente

Revistă de creație literară a copiilor
(cu apariție bianuală, în format electronic)

ISSN 2734 - 7745

ISSN-L 2734 – 7745

Redactori: Alina, Cătălina

Ilustrator: Alina

Date de contact: povestiritransparente@gmail.com

Nr. 7 – decembrie 2023

Colectivul redacțional (în ordinea alfabetică a prenumelor):

Alex

Amedeo

Andrei

Andrei

Aryana

Mara

Mara

Mara

Maria

Paul

Raluca

Raul

Ruben

Sara

Sara

Sara

Sonia

Ștefan

Tudor

Cuvânt înainte

Dragul nostru cititor,

Am ajuns la numărul șapte al Povestirilor.

Un număr – Happy, Doc, Grumpy, Dopey, Bashful, Sleepy, Sneezy.

Un număr – ROGVAIV.

Un număr – Do-Re-Mi-Fa-Sol-La-Si.

Șapte - poveste, șapte – culoare, șapte – sunet.

Orice ar însemna pentru tine numărul șapte, să știi că le avem pe toate în acest număr al Povestirilor Transparente:

-povestea o scriu copiii din clasa Diane;

-culorile sunt alese de Alina, pentru ilustrațiile jucăușe;

-sunetul prinde viață cu vocea Mihaelei, în cele șapte povestiri audio.

Amintirea povestirilor de până acum ți-o asigură Andra, cu grija ei pentru site-ul nostru,

<https://povestiritransparente.weebly.com/pagina-copiilor.html>

(fiecare număr anterior al revistei noastre putând fi vizualizat și descărcat, gratuit).

Rugămintea noastră pentru tine, dragul nostru om bun și iubitor de povești, este să aduci bucurie în jurul tău, cu noi în gând. Adică să găsești pe cineva care are nevoie de un zâmbet, o vorbă liniștită sau un bănuț.

Noi am gândit o listă de beneficiari, câteva organizații umanitare (din țară sau din lume) care ar avea nevoie de ajutor financiar.

<https://povestiritransparente.weebly.com/doneaz259.html>,

Nefiind specialiști în strângere-gestionare-distribuție de fonduri, te lăsăm pe tine să dăruiești transparent, fără intermedierea noastră, cât dorești și cui dorești. Lista beneficiarilor este orientativă, așadar poți dona către orice asociație umanitară care înseamnă mult pentru tine.

Te rugăm să ne spui și nouă

(la adresa povestiritransparente@gmail.com)

unde ai direcționat darul tău, iar noi îți vom răsplăti gândul bun, trimițându-ți numărului șapte al Povestirilor Transparente, în format .pdf

Mulțumim mult!

Dor de Dar

Ne dorim să umplem străzile, autobuzele, locurile de joacă de Dăruitori din Dor, frumoșii nebuni care neagă realitatea colțuroasă și trăiesc într-un loc pe care l-au modelat atât de mult încât a devenit blând și bun. Cum au reușit? Au așezat, peste zilele grele și amărăciunile întâlnite la tot pasul, ceva luminos, atât de luminos încât frizează transparența: un gând bun, o vorbă domoală, un covrig dăruit cuiva.

Aveți și voi Dor de Dar pentru o lume mai luminoasă, mai transparentă?

O poveste în culori

Copiilor din clasa Diane le-am spus, încă de anul școlar trecut, că numerele șapte și opt ale Povestirilor vor fi ale lor, adunate din amintirea și imaginația lor. Au zâmbit, bucurându-se la gândul că munca lor va aduce bănuți pentru cauzele umanitare liber alese de donatori.

În prima zi de școală când ne-am întâlnit, le-am spus că, în acest număr al Povestirilor, vom avea povești în culori.

Le-am dat o schemă simplă de scriere a unei povești,

Unde? Când? Cine? Cum arată? Ce face? Cum se termină povestea?,
apoi i-am lăsat un week-end să potrivească totul într-o Povestire Transparentă.

Textele lor sunt aici, în paginile care urmează, dar nu numai.

Cred că acești copii-povestitori vor purta în ei scrierea și atunci când vor fi mari. O amintire blândă, a unui moment de viață curată, în care o pagină scrisă într-un week-end a adus un picur de bunătate în lumea în care trăim. Ceea ce nu e puțin lucru...

Cătălina

Povestea lui Alex

Un cartof, numit Gigică Andrei-Ardei (care semăna mult cu un ardei roșu-roșcovan) trăia pe lună și pe vremea dinozaurilor.

Avea o mustață și zeci de picioare. Mai avea 29K de ardei pe cap, de aceea numele lui era Andrei-Ardei.

Dieta lui erau dinozaurii (adică, atunci când îi era foame, căuta prin iarbă dinozauri până găsea câțiva, apoi îi mânca).

După ce au dispărut dinozaurii, oamenii au apărut. El nu mai avea ce să mănânce și a așteptat miliarde de ani, până în 1936, când a fost mâncat.

Din ardeii de pe capul lui, nu știu cum, a crescut o grădină de varză și de porumb.

Povestea lui Amedeo

Într-o zi, copiii aveau oră de matematică.

Când a sunat clopoțelul, a apărut un dinosaur (negru cu ochi roșii) care, privind în stânga și în dreapta, a intrat, cu grijă, în sala de clasă. Nu se clătina chiar deloc, desi era un T-Rex 002PFB (un robot sub formă de dinozaur). Era făcut de laboratorul de robotică PFB200 și era foarte reușit, nu ți-ai fi dat seama că este un robot, nu un dinozaur.

Când a intrat dinozaurul în clasă, copiii s-au uitat mult la el, gândindu-se dacă să le fie teamă sau nu. Părea prietenos, chiar dacă era foarte înalt.

După o vreme, s-au apropiat unii de ceilalți (dinozaurul de copii și copiii de dinozaur), s-au privit și au ajuns la concluzia că nu știu în ce limbă să povestească.

Apoi dinozaurul a plecat.

Povestea lui Andrei

În tărâmul Cum-te-taie-capul trăiau șapte prinți colorați: unul vesel, unul nervos, unul trist, unul mâncăcios, unul serios, unul amuzant și unul rău. Cum erau colorați? Mai imaginați-vă și voi, vă rog! Să nu vă spun eu chiar totul...

Era data de 999999999999, iar cei șapte prinți se jucau pe Tărâmul dulciurilor. Intenționat, prințul rău l-a înghiontit pe prințul vesel. Prințul nervos s-a enervat și s-a luat la bătaie cu prințul rău. În timpul luptei, cei doi au ieșit de pe Tărâmul dulciurilor și s-au apropiat de Groapă-făr-de-sfârșit. Prințul vesel a încercat să-i despartă, dar prințul rău s-a enervat și l-a împins direct în Groapa-făr-de-sfârșit.

-Ce ne facem?, a întrebat mâncăciosul, molfăind o ciocolată.

-Hai să-l chemăm pe Pegas, calul înaripat!, a spus prințul amuzant.

Apoi, a fluierat de cinci ori, iar Pegas și-a făcut apariția. I-au spus ce avea de făcut și au început să coboare în groapă. La un moment dat, l-au zărit pe prințul cel vesel. Acesta, la rândul lui, i-a văzut și a dat să vorbească, însă nervosul a exclamat:

-Stați! Aia e o pânză de păianjen?

-Da, de păianjen-uriaș, a spus seriosul, iar prințul vesel a înghițit în sec, speriat.

-Hai să facem un șir până la el!, a spus prințul cel trist.

Dar, în timp ce făceau șirul, amuzantul l-a gădilat pe nervos, care s-a întors să-i tragă un pumn, astfel scăpându-l pe cel rău. Prințul rău s-a dus direct spre prințul vesel și l-a împins în spate (iar prințul nervos l-a prins).

Chiar înainte ca prințul nervos să ajungă în gura păianjenilor, o creatură aurie l-a salvat, l-a luat pe Pegas de coadă și a țâșnit-o în sus. Când au ajuns, creatura s-a arătat a fi un dragon.

-Stai! Tu ești Dragonul-de-Aur?

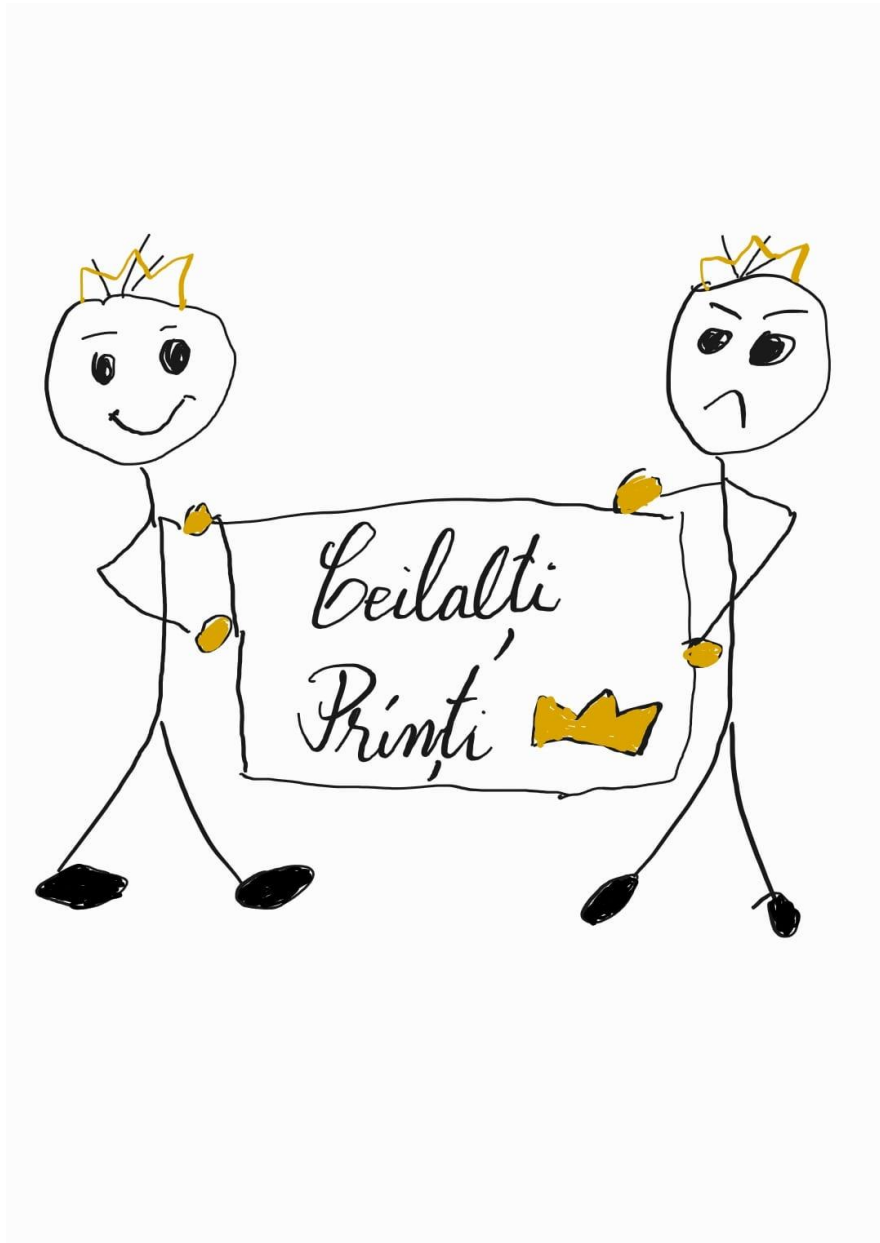
-Da. Am venit aici fiindcă prințul rău l-a salvat pe prințul vesel, gândindu-se la cel de lângă el, nu la el însuși.

-Aaaa....chestia aia nu a fost nimic...a spus prințul rău, emoționat.

-Ba da! A fost! Să știi că rareori se întâmplă așa ceva. Iar eu am venit aici pentru a te salva și pentru a te transforma într-un prinț bun. De acum încolo, nu vei mai fi cel care face răutăți, ci cel care ajută pe toată lumea.

Deodată, prințul rău s-a luminat și și-a schimbat complet personalitatea. După aceea, oricând aveai o problemă, trebuia să fluieri de trei ori, iar prințul bun apărea și ți-o rezolva.

De atunci, atât prinții, cât și oamenii din ținut, au trait fericiți până la adânci bătrâneți.

Povestea lui Andrei

Întâmplarea se întâmplă pe o barcă, pe un lac.

Pe când apune soarele, lacul sclipește și vântul adie puternic, un băiat și un bătrân încearcă să prindă pești ca să aibă și ei ce să mănânce.

Copilul are un tricou albastru și niște pantaloni galbeni și în picioare niște șlapi, iar bătrânul are niște haine rupte, o geacă, un tricou și un papuc într-un picior.

Ei încearcă să prindă pește și să găsească lemne să facă focul.

Povestea se termină când ajung acasă și își fac un foc cald.

Povestea Aryanei

Erau șapte pisici, de toate culorile curcubeului.

Toate erau fericite, dar, într-o zi, a venit o pisică neagră care le-a amestecat culorile și ele s-au supărat.

Toate pisicile s-au trezit din somn și s-au dus în centrul lumii pisicilor și au început să se certe.

-Cine mi-a furat mie culoarea? Dacă nu îmi spuneți, mă supăr și vă ating cu lăbuța mea! Scot ghearele înainte! a zis pisica roz.

Din senin, a venit o pisică albă din cer și a zis:

-Dacă nu sunteți fericite, veți rămâne fără culori!

Iar, după asta, toate culorile au mers pe pisica albă, iar ea s-a transformat în toate culorile curcubeului. Iar celelalte pisici au rămas albe...

De atunci, nicio pisică nu s-a mai plâns de culoarea ei. La ce bun să se mai plângă?

Povestea Marei

Au fost odată doi astronauți foarte nepricepuți la astronomie.

Aceștia au fost trimiși pe Lună să o salveze de boala colorată, așa că și-au luat costumele în formă de penar.

Astronauții au pornit într-o rachetă mai veche, care nu era în stare foarte bună...

Când au ajuns acolo, au uitat că trebuie să salveze luna. Au început să sară și să se joace. La un moment dat, unul dintre ei își aminti de ce a ajuns pe Lună și îi aminti și celuilalt misiunea lor.

Amândoi luară o sapă și începură să sape în Lună. Ei nu știau că o strică mai tare...

Pe astronauți îi chema lordănescu și Popescu.

Unul dintre ei zise (lordănescu):

-Mi-e foame!

-OK... (răspunse Popescu)

-Deci?

- Este mâncare în rachetă.

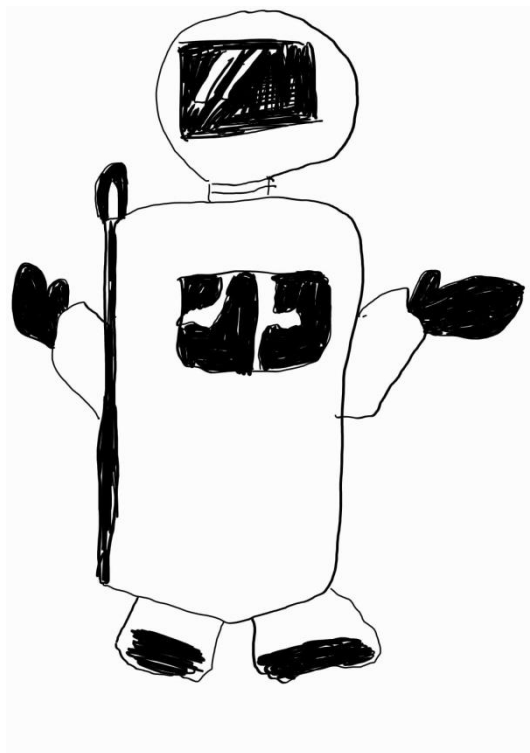
-OK!

Dar racheta nu era acolo... Mergea singură prin spațiu...

Astronauții au început să urle și să dea în Lună...

Într-un final, fiindcă le era așa de foame, au șters cu un șervețel luna. Iar aceasta s-a vindecat.

A venit o gaură neagră și astronauții au sărit în ea. Au crezut că era o trambulină și duși au fost!

Povestea Marei

Într-o zi, Luca, Oana și Cristi erau la munte.

Luca a spus:

-Oana, să mergem în pădure!

-Eu rămân aici. (a spus Cristi)

-Bine, atunci să mergem! (au spus, deodată, Luca și Oana. Apoi au râs, amândoi.)

Așadar, Luca și Oana au plecat în pădure, iar acolo s-au împotmolit în tufa de mure negre, bine coapte. Atunci, dintr-un tufiș, s-a auzit un foșnet.

-Oana, Oana, să plecăm! Dacă e un ursulache maroniu?

Hai să fugim!

Oana și Luca au luat-o la fugă și au sărit într-un pârâu.

Oana a strigat:

-Cristi, unde ești tu...? Tu stai la cabană și te distrezi, iar noi înotăm în râu...

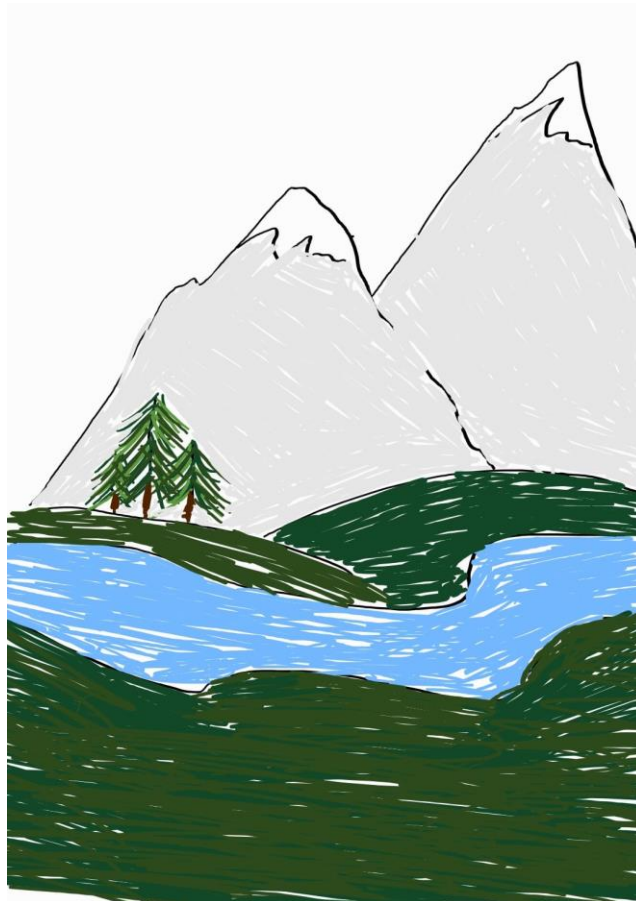
Cristi auzi ceva!

-E o pasăre...(gândi el)

Cristi a mers și el prin pădure și îi văzu pe Oana și Luca.

Așadar, cei trei prieteni au avut o mare peripeție!

(Oana, Cristi și Luca sunt vecinii mei.)

Povestea Marei

A fost, odată ca niciodată, pe vremea dinozaurilor, un câmp cu flori colorate și, lângă el, o pădure plină de animale.

Pe câmp era o casă, iar acolo locuiau un bătrân de o sută de ani, care era îmbrăcat în costum popular, cu o pălărie pe care erau așezați...câțiva șoricei colorați. Era acolo și soția lui, care de o sută unu ani era îmbrăcată în haine de divă (le spăla destul de des).

Ei aveau o pisică șmecheră, cu coarne de vacă și coadă de cățel, mare cât un tigrul!

Într-o zi, soția spuse:

-Moșuleeee! S-a stricat mașina!

-Babooo! Repar-o!

-Nu-s eu meșter, tu ești! Hai, la treabă, te ajut cu ce vrei!

Moșneagul se apucă de meșterit. În loc de benzină, a pus limonadă și a spălat mașina, grijuliu, cu Coca-Cola (a făcut și el ce a putut...).

Într-o altă zi, moșneagul se trezi vesel (visase tare frumos!) și se gândi să călărească pisica! Și-a pus pălăria de cowboy și îi dădu

pisicii câteva lovituri ușoare, să o convingă să meargă precum un căluț sau un ponei. Apoi moșneagul începu să cânte:

-Hai, la distracție!

Babo, hai!

Hai la distracție!

Babo, hai!

Chiar atunci, o auzi pe soția lui (care, am uitat să vă spun, când a auzit ce cântă moșul, a început și ea să călărească pisica împreună cu el):

-Nu vezi, călărim cu două sute de kilometri pe oră și suntem pe cale să cădem într-o groapă fără fund!

Și așa a fost! Au căzut în groapa fără fund și au ajuns într-un alt univers. Cu tot cu pisica pe care o călăreau!

Povestea Mariei

A fost odată ca niciodată un circ pe nume Arlechino.

În acel circ exista o balerină-acrobată, pe nume Anais. Frumoasă, cu ochii albaștri, strălucitori precum diamantul, era atât de frumoasă încât oricine o vedea nu își mai lua ochii de la ea.

Unuia dintre clowni îi plăcea atât de mult de balerină încât mereu îi aducea ceva, un mic cadou, atunci când o vedea. Acest clown se numea Goofy (lui îi plăcea să gătească mâncare, torturi și prăjituri).

Într-o zi, unul din echilibriștii de la circ, Antonio, a propus colegilor lui să-și facă o trupă de dans, iar aceștia au fost de acord.

În drum spre casă, Antonio a văzut cea mai frumoasă ființă, pentru el. Prințesa Agata, căreia îi plăcea mult să danseze, dar nimeni nu știa. Prințesa nu l-a văzut pe Antonio, dar el continua să o urmărească (chiar dacă nu era chiar sigur că, într-adevăr, era ea, pentru că se îmbrăcase cu haine de om normal, nu haine adecvate unei prințese).

La un moment dat, Agata se opri într-o sală și începu să danseze pe muzică. Antonio era uimit de mișcările prințesei. Aceasta i-a propus

să vină și ea în trupa de dans pe care el o înființase (Fantasy), însă prințesa n-a zis nimic și a fugit.

Antonio a rămas gură-cască atunci când prințesa a fugit...

În următoarea zi, o fată numită Emily l-a întrebat pe directorul circului, Armando, dacă ar putea face și ea parte din circ. Directorul a întrebat-o ce talent are, iar Emily i-a răspuns că e foarte bună la actorie și cântă operă.

După câteva zile, a urmat prima reprezentație a lui Emily. Era nerăbdătoare să arate tuturor ce poate să facă!

În public nu erau doar oameni obișnuiți, era Agata. Aceasta venise fără să știe părinții ei (dar, pentru că era îmbrăcată normal, singurul care a știut cine e a fost Antonio).

Goofy avea un număr nou...avea, la început, foarte multe emoții, dar, văzând câtă lume se strânsese la circ, a devenit atât de fericit încât a ajuns să nu mai aibă emoții.

A fost o reprezentație care a primit multe aplauze.

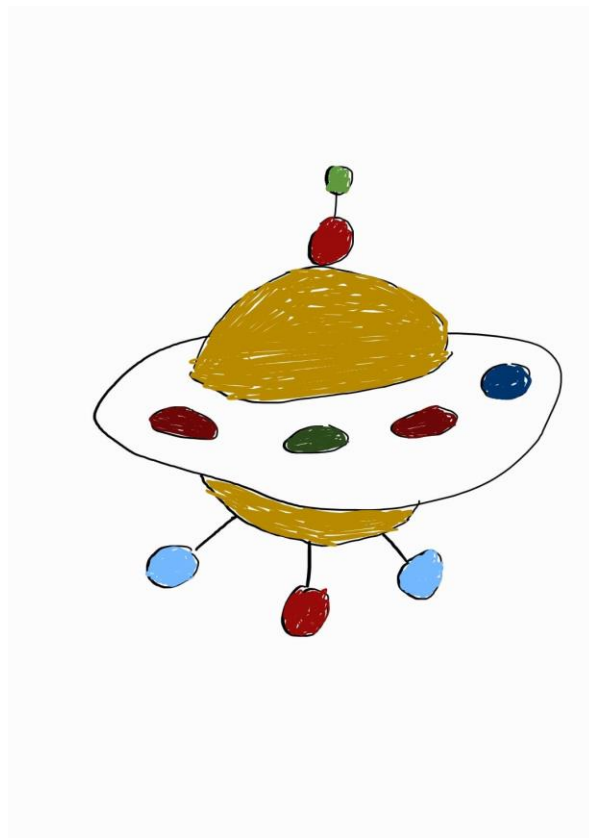

Povestea lui Paul

În anul 3513, era o zi complet normală în Distopia, când, deodată, apar OZN-uri pe cer și încep să folosească laserele ultramoderne roșii, verzi și albastre.

Oamenii au venit în bătălie și a început războiul. La început, se luptau mai puțini, apoi din ce în ce mai mulți. După o luptă crâncenă, oamenii au câștigat.

I-au alungat pe extraterestri, care nu au mai venit în Distopia niciodată.

Povestea Ralucăi

Lângă un curcubeu, era un unicorn care plutea și se juca pe un nor de vată de zahăr.

Unicornul era roz și avea coama curcubeu, pentru că intrase cu ea în curcubeul de lângă el.

El a vrut să știe ce gust are vata pe care stătea el și a gustat-o. Pentru că i-a plăcut, nu s-a mai oprit din mâncat și s-a terminat norul și a picat!

Povestea lui Raul

Într-o seară, într-o vară, pe stadionul Etihad, cu gazon verde, verde, verde, la ora 21.45, Manchester City o întâlnește pe Real Madrid.

Meciul începe cu o ocazie mare pentru Manchester City în minutul 2 și este...gooooool! Gol! Gol! Gol! Gol! Andrei, noul jucător al celor de la City, înscrieeeeee!

Se termină repriza cu 1-0 pentru Manchester City. Începe repriza a doua cu șansă de gol pentru Real Madrid și este...gooooool! Gol! Gol! Gol! Gol!

Începe repriza a doua cu șansă pentru Real Madrid și este... goooooool! Gol! Gol! Gol! Gol! Vincius înscrie în minutul 48.

Se termină meciul și trecem la penalty-uri. Eu dau primul și dau gol! După aceea, bate Benzema și ratează! După aia, bate Andrei și dă gol! Următorul dă Vincius și ratează...Manchester City se pregătește să dea șut și este...gooooool! Gol! Gol! Gol! Gol!

Și Manchester City câștigă cupa!

Povestea lui Ruben

În data de 13.09.2023, cinci prieteni buni (un creion portocaliu, o pereche de pantofi albaștri, un purcel roz, o vacă alb cu negru și un cal gri) s-au dus toți acasă la creion.

Ei s-au apucat să facă bulion, castraveți murați și zacuscă.

S-au dus în pădure să caute mure și afine, să facă dulceață. Au găsit două kilograme de mure și încă două kilograme de afine și s-au apucat să facă dulceață. Purcelul a spart un borcan de dulceață și peste tot, în bucătărie, a fost mov...culoarea afinelor...Au stat 10 minute să se răcească dulceața căzută și să ei nu se ardă când o ating (în acest timp, au cântat la chitară, să nu se plictisească). Apoi au adunat de pe jos dulceața căzută și au aruncat-o.

Apoi s-au gândit să ungă cu dulceață obiectele din sala de clasă a copiilor din clasa pregătitoare și să le mănânce. Au încercat cu o bancă și a fost foarte bună! Așa că au mers mai departe, de la Pregătitoare A la Pregătitoare B și așa mai departe până au ajuns la Pregătitoare E. S-au îngrășat mult și încă nu erau sătui...

S-au dus acasă și au mâncat o pâine albă cu zacuscă portocalie și castraveți verzi-gălbui (că erau murați) și parcă-parcă s-au săturat.

Povestea Sarei

Într-o zi, un unicorn pe nume Fluffy se plimba prin Pădurea Dulce.

Acolo era o lume plină de bomboane , o lume a curcubeului.

Era primăvară, când sunt copacii cu flori colorate și parfumate. Fluffy era tare drăguț, cu părul și piciorușele roz și cornul galben.

Lui îi era foame, așa că s-a gândit să mănânce iarba cea colorată de pe jos. Când a gustat iarba, a observat că are gust de ... jeleuri.

La un moment dat, cerul s-a întunecat și, dintr-o dată, a început să plouă. Când ploaia s-a oprit și soarele a apărut pe cer, a trecut doar un minut și a apărut și un curcubeu.

Fluffy a văzut curcubeul cel nou-apărut și s-a gândit să se urce pe el, pe curcubeul cel colorat și strălucitor.

În cele din urmă, a ajuns pe curcubeu și a alunecat.

Așa și-a dat seama că poate să zboare!

Povestea Sarei

A fost odată ca niciodată o pisicuță maro cu alb care se plimba pe stradă. Și pisicuța aceea s-a întâlnit cu un cățeluș („Normal! Auzi cățeei de afară!”) și s-au plimbat amândoi până au ajuns la un lac înghețat.

Acolo, ce să vezi, era o bufniță! Pisica a început să fugă în dreapta și câinele în stânga. Și ei s-au întâlnit la un sens giratoriu și pisicuța a găsit niște monede pe jos, în drumul ei. Și a dat câteva și câinelui și a cumpărat o apă și un sandwich și au mâncat acolo.

După, s-au dus la ei acasă și a doua zi ... era primăvară.

(„Dar cum rămâne cu bufnița?”

„Las' c-o să vezi!”)

Și bufnița a venit la ușă și a bătut cu cioc-cioc-cioc-ciocul. Și câinele s-a speriat și a ieșit pe geam (prin partea stângă) și pisicuța prin partea dreaptă. Și au fugit și au ajuns la ușă. Bufnița a zis: “Buhuhu!” și ei au și fugit! Dar fiecare în altă parte!

Și cățelușul a găsit o carte pe jos. Și-n ea, a găsit o monedă...Și el și-a păstrat cartea și pisicuței i-a dat moneda. Adică, erau două

monede: una-lui și una-pisicuței. Și, când au luat monedele, era să se ciocnească bot în bot, pisica și cățelușul!

Am uitat să vă spun că erau prieteni, trăiau în aceeași casă.

„Și cum se încheie povestea noastră, poveste cu un câine, o pisică și o bufniță?”

„Hai să vezi!”

Cățelul s-a urcat pe o macara, a ajuns în vârf și a coborât. Și pisicuța a făcut așa, iar bufnița a zburat. Și au venit constructorii și au luat pisicuța și au dus-o undeva, altundeva, nu acolo la construcție.

Și de-aici încolo vine toamna...

A plouat în prima zi de toamnă, a nins puțin, foarte puțin. („Da, se poate, toamna să ningă!”) De fapt, era prima zi de toamnă...n-a nins, numai a plouat. Și iarăși au făcut o plimbare (cățelușul și pisica) și iarăși s-au întâlnit cu bufnița.

Și bufnița s-a costumat într-un... papagal! Și le-a zis: „Nu vă mai fie frică de mine, nu vă fac nimic, doar îmi caut prieteni.” Era colorată tare, avea roșu, galben, albastru, maro („M-am răzgândit, nu maro!”), verde și roșu la coadă, cam atât!

Și au mers la lac, iarăși! Cățelul a găsit acum două monede, adică trei! Și una a dat-o bufniței, una-lui și una-pisicuței. Și au mers și și-au cumpărat mâncare și apă. Și au devenit prieteni, toți trei.

Și a venit iarna și acolo bufnița ieșea afară.

„Asta-i povestea?”

„Da.”

„Mulțumesc.”

Povestea Sarei

Într-o zi minunată, pe la prânz (sau ora 12 la amiază), Moș Crăciun își face apariția pe plajă. Avea ochii verzi, părul dat peste cap (ca șmecherii) și era îmbrăcat în roșu, negru și alb. Fără să mai plătească șezlongul, luă o saltea și o așeză pe jos.

Peste nici un minut, văzu că vin spre el Mickey Mouse (îmbrăcat în pantaloni roșii și bluză neagră) și Minnie Mouse (îmbrăcată toată în roz).

- Moșule, dragă Moșule, chiar așa? Te așteaptă copiii să le duci cadouri și dumneata stai la plajă? (spuse Mickey, apoi privi spre Minnie și spuse către aceasta: „Zi și tu ceva, soro!”)
- Da, da, da...așa este, cum a spus Mickey. Te doresc copiii, să le duci bunătăți și alte lucruri pe care ei le-au meritat, dacă au fost cuminți și harnici...
- Așa! Doar o minge am cerut eu anul trecut (spuse Mickey) și nu am primit-o. De fapt, nu am primit niciun cadou...
- Dar ai meritat? (răspunse, în cele din urmă, Moșul îmbrăcat în roșu și puțin alb din cap până-n picioare)
- Păi...nu prea. (recunosc Mickey)
- Ei bine, atunci lasă-mă să stau și eu puțin, să mă odihnesc aici, pe plajă. Între timp, du-te acasă, ajută la bucătărie, fă-ți patul, spală chiuveta din baie și poate, poate!
- Mulțumesc, Moșule! Acum mă pornesc! (și plecă Mickey, împreună cu Minnie)

Povestea Soniei

A fost odată o prințesă pe care o chema Eva.

Ea era o prințesă minunată care locuia într-un castel de toate culorile. Eva avea ochii albaștri și o rochie lungă, colorată, și părul blond. Ei îi plăcea să picteze, dar nu cu o pensulă normală, ci cu una magică (pensula era fermecată: pictai ceva și îți apărea în mână!)

Dar, într-o zi, prințesa nu se simțea bine și îi trebuia un medicament colorat ca să-și recapete culoarea. Așa că, într-o zi, un prinț a pornit să-i caute medicamentul magic, care o va face bine pe Eva.

Într-un final, prințul (numit Christopher) a găsit leacul magic la un spiriduș. Apoi, a mers în fugă spre palat, unde o găsi pe prințesa Eva.

Prințul, ajuns acolo, îi spuse paznicului să îl lase să intre, că a adus medicamentul magic.

Paznicul spuse:

-Intră, te rugăm!

Prințul urcă spre camera prințesei și, ajuns acolo, o găsi în pat, bolnavă. Christopher nu mai stătu pe gânduri și îi dădu medicamentul. După un minut, prințesei îi apărură iarăși culorile pe rochie.

Îi mulțumi prințului, iar prințul o ceru în căsătorie.

Nu știu sigur, dar cred că Eva a acceptat!

Povestea lui Ștefan

Într-o zi, George (îmbrăcat cu o haină groasă, maro și cu niște blugi) se plimba pe o câmpie și culegea mere galbene.

Din greșeală, s-a ciocnit de o prințesă (cu o rochie roz cu pete roșii, un tricou roșu și păr roșcat) pe nume Cristina. George și-a cerut scuze și a întrebat-o unde stă, iar Cristina i-a spus că locuiește într-un copac.

Și s-au dus acasă la ea și au intrat, amândoi, în copac. Acolo au început să povestească foarte multe și s-au împrietenit.

De atunci, George și Cristina au rămas prieteni foarte buni.

Povestea lui Tudor

Într-o zi cu soare și cu două dimineți, pe o planetă bizară se naște un copil (în anul 4646). El era un copil cu ochi negri, păr alb și, așa cum poate v-ați imaginat deja, două picioare încălțate cu cizme verzi.

El este invitat, în visul lui, de un duh într-o cameră, unde este întrebat:

-Ce dorință dorești să ți se îndeplinească?

-Îmi doresc să am dorințe infinite!

-Câteva dorințe vei primi, dar nu infinite...

Într-o zi, a văzut că la el în oraș copiii se îmbolnăveau de o boală urâtă și își folosi o dorință să le plătească tratamentul.

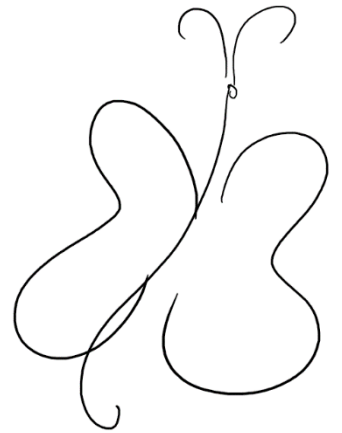
Apoi, într-o zi, băiatul a fost dus undeva (nu știa unde) și atunci întreabă duhul:

-Cine ești și unde sunt?

-Băiete, ești într-un loc de bucurie și frumusețe, unde ajung cei cărora le pasă de cei din jur. Ai devenit unul dintre cei aleși pentru că te-ai gândit în primul rând la ceilalți și doar apoi la tine! Pune-ți o ultimă dorință, poate fi cea mai mare dintre toate!

Atunci băiatul donă oamenilor săraci toți banii din băncile din lume!

Povestiri
Transparente

Povestiri
Transparente

Povestiri
Transparente

